

DOS CAMERINOS

APUNT SOBRE LA BELLESA DEL TEMPS – 3

(1989)

*A Pepe Sanchis Sinisterra,
que em va trucar per telèfon.*

PERSONATGES

L'ACTRIU

L'ACTOR

Paret amb dues portes que donen a dos camerinos. A la paret, entre les portes, una petita post amb full de paper enganxat i un bolígraf penjat d'un cordill.

Les portes dels dos camerinos són entreobertes, dintre hi ha llum, i en un d'ells s'hi mig veu un home de certa edat. A prop, so de les reaccions del públic davant la representació d'una obra còmica. Entra una noia bonica i molt jove. Va maquillada per a l'escena. S'aguanta el riure, avança i treu el cap pel camerino on es mou l'home.

ACTRIU: Has sentit la befa del Daniel? No se l'entenia de res. Vols que t'ajudi, després? *(Entra al seu camerino. Es canvia sense tancar la porta. Durant un fugaç moment, mentre parla i parla, quedarà nua.)* No l'has sentit? Té el dia. La segona, ja, Com a mínim. Sort que avui el públic ens ho riu tot. Espera. *(Escolta.)* Ah, no. És que vull caçar-lo. Li he dit en veu baixa que si se li escapa una altra befa l'apuntaré a la tablilla. Oh, maleït jersei, quina pudor de suat. Me n'haurien de comprar un altre; rentant-lo un cop a la setmana aquest no aguanta. Només em refrescaré les aixelles. Si em rento la cara es desfà el maquillatge i no em dona temps de refer-lo abans de tornar a sortir en escena. No vindràs a sopar amb nosaltres, després? Ha dit la Joana que no vindries. Per un dia per què no t'animes? Has vist l'article? Et deixen tan bé! Per variar. *(Riallades del públic.)* Què riuen, ara? Si no toca. Mira, fem gràcia. Oh, quin descans, roba més neta. Neta, no; només més neta. I ara, pentinar-me: estic fatal. Després t'ajudaré. M'agradaria saber-me maquillar com la Joana. Ella diu que als trenta anys començaré a aprendre'n. Tu creus, quina barra? No, no em toco, no em toco, que encara ho espatllo. I el periodista què volia? S'ha quedat parat quan li explicaves que no hi haurà gira. Jo me n'alegro que no vulguis anar de gira. Sortir a l'estranger, és diferent, però aquí, començar a donar voltes en autocar, vinga carretera i vinga carretera... Hauria dit que d'acord, és clar. No sóc ningú per engegar a la merda la gira d'una obra que va bé. Ai, llesta. Tens una cigarreta? No hauria de fumar. No sé si fumar. Tu no ho intentes, deixar de fumar? El metge et permet que fumis, després de l'infart? Calla! *(Escolta.)* La tercera befa! La tercera! Però què

ha dit? Si no sé ni què ha dit! Que l'has entès? La tercera befa! Ha, el Daniel a la tablilla! D'aquesta no se n'escapa! (*Surt fora, va a la post, agafarà el bolígraf que penja i es disposarà a escriure damunt del paper.*) A la tablilla, la tercera és la vençuda, multa d'un vermut. Per befes, el Daniel rep la multa d'un vermut.

L'ACTOR surt del camerino, dispara.

ACTOR: Què fas? Deixa la tablilla! Qui ets tu per escriure res a la tablilla? A les tablilles només hi pot escriure el regidor, o l'ajudant de direcció, o el director! No t'ho han ensenyat o què? La tablilla és sagrada! Si això fos un teatre de debò, dels d'abans, en aquest mateix punt i sense esperar un segon et fotrien fora i feina tindries per tornar a trobar qui et donés un paper! Al carrer, aniries! És modern això que qual-sevol actoret de merda escrigui a la tablilla el que li passa pels nassos? T'ho han ensenyat als cursets de mètode? T'ho han ensenyat en aquest cursets on també has après a ser tan bona actriu? Eh? Eh? I una tablilla no t'ho han ensenyat, què és? Saps què és, una tablilla? La tablilla és la professió del teatre. La tablilla demostra que no som uns saltimbanquis, que entre els artistes també hi ha serietat i que... Quan jo era jove, eh?, una vegada vaig veure tota una primera actriu, la Ribera, demanar perdó públicament per haver escrit no-sé-què a la tablilla. Allí on el teatre és teatre, l'actor, cada nit, acabada la funció i abans d'anar-se'n cap a casa, dona un cop d'ull a la tablilla, i el que diu la tablilla va a missa, i l'empresa, quan hi havia empreses de debò, s'explicava amb la tablilla, i si no t'agradava anaves a protestar, però la tablilla no la toques! Ho has entès? Això quan el teatre era teatre! Ho has entès? Ara la jovenalla us penseu que tot és jugar, que el teatre és lluir i sortir als diaris i fotre el préssec, i no sabeu que al teatre, si convé, s'hi pixa sang! Tu la tablilla no la toquis! Ho has sentit?

Pausa.

ACTRIU: Vols que t'ajudi ara? Una mica de massatge a l'esquena i, mentre, et repasses el maquillatge. Les bosses sota els ulls, dissimula-les. Figura que ets un senyor de bona presència, encara. El massatge et relaxarà. Sobretot les bosses sota els ulls, que et fan cara de malalt; i potser també lligar-te millor el mocador al coll, així no se't veurà el pap. I una mica de massatge i au, fora, a triomfar altra vegada, com cada nit, com tota la teva santa vida.

Pausa.

ACTOR: T'has canviat amb la porta oberta? Hi ha corrent d'aire, cap de trons. Només et faltaria quedar afònica. Jo m'he vigilat sempre. No he hagut de sortir afònic a l'escenari ni un sol cop a la vida.

Pausa.

ACTRIU: Més val que t'ho digui. No em tindràs mai.

Pausa.

ACTOR: Aquesta cita... Perdo memòria, no recordo de quina obra és.

Se sent com el públic riu les gràcies del no llunyà escenari.